

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 65/11
19.10.2011. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. Д.П, због кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 744/11 од 15.09.2011. године, подигнутом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу – Судска јединица Аранђеловац К 2099/10 од 25.03.2010. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3597/10 од 12.12.2010. године, у седници већа одржаној 19.10.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. 744/11 од 15.09.2011. године подигнут против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу – Судска јединица Аранђеловац К 2099/10 од 25.03.2010. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3597/10 од 12.12.2010. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Крагујевцу – Судска јединица Аранђеловац К 2099/10 од 25.03.2010. године окр. Д.П. на основу члана 355. тачка 1. ЗКП, ослобођен је од оптужбе за кривично дело кријумчарење из члана 230. став 1. КЗ.

Одлучујући о жалби Основног јавног тужиоца у Крагујевцу, Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Кж1 3597/10 од 12.12.2010. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правоснажних пресуда Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз 744/11 од 15.09.2011. године, због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 2. и 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости и утврди да је доношењем ослобађајуће пресуде повређен кривични закон у корист окривљеног.

Врховни касациони суд је, пошто је поступљено у смислу члана 422. став 2. и 3. ЗКП, одржао седницу већа у присуству окр. Д.П. и браниоца, адв. Б.Ч, а у одсуству уредно обавештеног заменика Републичког јавног тужиоца, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости подигнут, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Јавни тужилац у захтеву наводи да је првостепени суд, доношењем ослобађајуће пресуде, повредио кривични закон у корист окривљеног – члан 369. тачка 3. ЗКП, те да је исту повреду учинио и другостепени суд када је потврдио првостепену пресуду.

Према наводима захтева, погрешан је став нижестепених судова да у радњама окривљеног недостаје елемент бића кривичног дела кријумчарења из члана 230. став 1. КЗ, у вези околности да се окривљени бави преношењем робе преко царине избегавајући мере царинског надзора, с обзиром на одредбу члана 112. КЗ која у тачки 30 предвиђа да се, када је радња кривичног дела одређена трајним глаголом сматра да је дело учињено ако је радња извршена једном или више пута. Чињеница, да је окривљени критичном приликом преко царинског прелаза преносио 1320 килограма кафе без пратеће документације, сакривену у шасији возила, у удубљенима преко којих је кафе била покривена, и сакривена даскама, указује на то да је у камиону био направљен специјални бункер испод патоса, што према захтеву, управо указује на трајно бављење кријумчарењем, због чега није било места доношењу ослобађајуће пресуде.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих ралоба:

Стоји навод тужиоца да је радња предметног кривичног дела (преношење) одређена трајним глаголом, међутим, поред трајног глагола стоји и „бављење“ као трајна одредница, која по оцени Врховног касационог суда, подразумева да учинилац то ради континуирано у виду занимања, односно у више наврата и да је спреман да наведене радње и понови. Када се роба преноси само једанпут, онда бављење може постојати само у случају ако је учинилац имао намеру да се и убудуће бави таквом делатношћу што је већ питање чињеничног стања и што нижестепени судови на основу утврђеног чињеничног стања нису нашли доказаним. Поред тога, из извештаја Републичке управе царина од 10.02.2010. године, несумњиво је утврђено да је окривљени радњу која му је стављена на терет учинио први пут, а осим тога окривљени није робу сместио у неки посебно прављени бункер, већ је за то искористио постојећи простор у оквиру теретног возила за превоз металних котурова. Како, дакле, не постоји ни један доказ да се окривљени бавио нити да је имао намеру да се и убудуће бави преношењем робе преко царине, избегавањем царинског надзора, то је правилан закључак првостепеног суда да одсуство таквог обележја дела указује на непостојање једног од битних елемената наведеног кривичног дела.

Према томе, првостепени суд је, супротно наводима захтева, правилно применио кривични закон када је окр. Д.П, ослободио од оптужбе за кривично дело из члана 230. став 1. КЗ, па су стога неосновани наводи захтева о учињеној битној повреди из члана 369. тачка 3. ЗКП, а следствено томе, наведену повреду закона није учинио ни другостепени суд када је потврдио првостепену пресуду.

Иако тужилац као основ подношења захтева наводи повреду кривичног закона из члана 369. тачка 2. ЗКП, у захтеву тај основ не образлаже и не наводи у чему се конкретно та повреда састоји, па је захтев и у овом делу оцењен као неоснован.

Из изнетих разлога, на основу члана 424. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник

Председник већа

Драгана Вуксановић, с.р.

судија

Бата Цветковић, с.р.